

Sygn. akt: IX C 404/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Sobków
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Łukomska

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2015 r. w Opolu

sprawy z powództwa **A. L.**

przeciwko **(...) Sp. z o.o. w O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o. o. w O. na rzecz powoda A. L. kwotę 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda A. L. na rzecz pozwanej (...) Sp. z o. o. w O. kwotę 740,00 zł (siedemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów części postępowania.

Sygn. akt IX C 404/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 20 czerwca 2014 r. powód A. L. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. 8.486 zł. Wniósł także o obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż 11.06.2013 r. zawarł z pozwaną umowę o świadczeniu usług turystycznych w postaci wycieczki na wyspy kanaryjskie - F. dla pięciu osób w okresie 5.08.2013-12.08.2013 r. Podał, iż samolot z lotniska we W. miał planowo wylecieć o 5.08.2013 r. o godz. 9.20 z przylotem na lotnisko docelowe o 13.30. Jednakże jego wylot był przesunięty i w konsekwencji wyleciał o 17.00 a doleciał o 21.00. Był zatem opóźniony o 7,5 godziny. O późniejszym wylocie powód dowiedział się powiadomiony sms podczas jazdy z Z. do W.. Przez to opóźnienie doszło do skrócenia pobytu powoda o około 8 godzin a usługa turystyczna nie została wykonana zgodnie z umową.

Powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania - równowartości 400 euro zgodnie z treścią art. 7 rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu i Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. Pozwana potwierdzając fakt opóźnienia odmówiła zapłaty, twierdząc, iż odpowiedzialność zgodnie z wskazanym

rozporządzeniem ponosi przewoźnik lotniczy. Powód wskazał, iż orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości potwierdza jego roszczenia, nadto ustawa o usługach turystycznych.

W uzasadnieniu wskazał, iż potwierdza fakt opóźnienia samolotu którym podróżował powód. Jednakże brak jest podstaw prawnych aby na podstawie rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu i Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2004 r. odszkodowania domagać się od organizatora wycieczki. Wskazał, iż rozporządzenie to dotyczy odpowiedzialności przewoźnika do którego roszczenia winne być kierowane.

Pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 17.11.2014 r. wskazał, iż zgodnie z ustawą o usługach turystycznych to powód jest odpowiedzialny za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o usługę turystyczną, przy czym organizator odpowiada także za wszystkie podmioty przy pomocy których wykonuje swoje zobowiązanie, w tym za przewoźników turystycznych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 11.06.2013 r. zawarł z pozwaną umowę o świadczeniu usług turystycznych w postaci wycieczki dla pięciu osób na wyspy kanaryjskie - F. w okresie 5.08.2013 – 12.08.2013 r. Usługa obejmowała pobyt pięciu osób przelot z W. na F. i powrót na tej trasie, zakwaterowanie w Hotelu R2 R. C. kategorii 5 *. Powód wykupił opcję wyżywienia 2 posiłków dziennie. Wylot miał wystąpić 5.08.2013 r. z W., a powrót 12.08.2013 r.

Za usługę powód zapłacił 19.415 zł. Samolot z lotniska we W. miał planowo wylecieć o godz. 9.20, jednakże jego wylot był przesunięty na godzinę 17.00.

Samolot wyleciał o 17.00 Był zatem opóźniony o 7 godzin i 40 minut. Na F. przyleciał o 21.00 zł.

Pozwana w odpowiedzi na reklamację potwierdziła fakt opóźnienia samolotu w dacie wylotu 5.08.2013 r. wskazując, iż brak jest przesłanek do odszkodowania w oparciu o rozporządzenie WE nr 261/2004 Parlamentu i Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2004r., które odnosi się do przewoźników lotniczych. Podczas dalszej korespondencji strony podtrzymały swoje stanowiska.

Dowód: dokument podróży k. 10

Reklamacja i odpowiedź na reklamację k.11-12

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Powód wykupił umowę usługi turystycznej dla pięciu osób podczas której doszło do opóźnienia w wylocie samolotu z W. o blisko 8 godzin. Spór dotyczy możliwości uzyskania przez powoda odszkodowania w oparciu o art. 7 ust. 1 lit. b rozporządzenia WE nr 261/2004 Parlamentu i Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów. Pozwany odmawiając odszkodowania twierdzi, iż wskazane rozporządzenie odnosi się w przypadku roszczeń wobec przewoźnika.

W polskim systemie prawnym ustawodawca ustawą z dnia z dnia 20 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych(Dz.U. z 2004, Nr 223, poz. 2268 z późn. zm.) w art. 1 określił warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z klientami o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz. Urz. WE L 158 z 23.06.1990). Dyrektywa ta wyznaczała standardy i ogólne ramy uregulowań, mające następnie odzwierciedlenie w ustawie o usługach turystycznych.

Wskazać należy, iż w rozporządzeniu nr 261/2014 Parlamentu i Rady Europejskiej z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo

odwołania lub dużego opóźnienia lotów uregulowano zasadę odpowiedzialności oraz tryb postępowania za opóźnienie, odwołanie czy też odmowę przyjęcia na pokład jaka ciąży na przewoźniku. Także od tegoż przewoźnika pasażerowie mają prawo domagać się w przypadku zaistnienia konkretnych przesłanek stosownego odszkodowania (tak np. w art. 4, 5, 6).

Artykuł 3 ust. 6 cytowanego rozporządzenia WE nr 261/2004 wskazuje przy tym, iż rozporządzenie to nie narusza praw pasażerów wynikających z dyrektywy 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 (w tym wypadku można to wprost odnieść do ustawy o usługach turystycznych).

Innymi słowy pasażerowie mogą występować z roszczeniami na podstawie wskazanej dyrektywy bezpośrednio do przewoźnika, a pasażerowie będący nadto stroną umowy o usługach turystycznych (usługa ma w zakresie także przelot samolotem) mają także roszczenia do organizatora usługi - w tym wypadku wobec pozwanego.

Sąd podziela zatem argumentację wskazaną przez pozwanego, iż brak jest podstaw aby w oparciu o rozporządzenie WE nr 261/2004 przyznać powodowi równowartość 400 euro (jedynie już na marginesie wskazać należy, iż kwota ta przysługuje w przypadku odwołania lotu, a nie jego opóźnienia – co miało miejsce w niniejszej sprawie).

Jednakże w piśmie z dnia 17.11.2014 r. pełnomocnik powoda wskazał, iż zgodnie z ustawą o usługach turystycznych to powód jest odpowiedzialny za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o usługę turystyczną, przy czym organizator odpowiada także za wszystkie podmioty przy pomocy których wykonuje swoje zobowiązanie, w tym za przewoźników turystycznych.

Wskazać należy, iż stosownie natomiast do art. 11a ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o usługach turystycznych (Dz.U. z 2004, Nr 223, poz. 2268 z późn. zm.), organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie lub siłą wyższą. Powyższe jednak nie zwalnia organizatora turystyki od obowiązku udzielenia w czasie trwania imprezy turystycznej pomocy poszkodowanemu klientowi. Odpowiedzialności przewidzianej przez art. 11a ustawy, nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy, chyba że to określa umowa międzynarodowa, albo umowa z klientami – i to wyłącznie do wysokości dwukrotności ceny imprezy turystycznej względem każdego klienta, czego jednak nie może dotyczyć szkoda na osobie. Nadto w art. 16a. ustawy o usługach turystycznych wskazano, iż organizator turystyki, który w czasie trwania danej imprezy turystycznej nie wykonuje przewidzianych w umowie usług, stanowiących istotną część programu tej imprezy, jest obowiązany, bez obciążania klienta dodatkowymi kosztami, wykonać w ramach tej imprezy odpowiednie świadczenia zastępcze. Jeżeli jakość świadczenia zastępczego jest niższa od jakości usługi określonej w programie imprezy turystycznej, klient może żądać odpowiedniego obniżenia ceny imprezy.

Przepisy ujmują „usługę turystyczną” obejmującą w praktyce kilka różnych świadczeń jako jedno zobowiązanie i nadają jej charakter „pakietowy”. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo, iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty to odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie „organizator usługi” (art. 11 a ustawy). Z powyższego wynika szeroko zakreślony zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne ale również osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje, i odpowiedzialność ta oparta jest na zasadzie ryzyka (art. 474 k.c.).

Bezspornym było w sprawie opóźnienie wylotu i związane z tym konsekwencję krótszego pobytu.

Sąd uznał, iż biorąc pod uwagę powyższe niedogodności związane z kilkugodzinnym opóźnieniem przy tygodniowym pobycie zasadnym będzie przyznanie powodowi odszkodowania w kwocie 1.500 zł na podstawie art. 16a ust. 4 ustawy o usługach turystycznych. Jednocześnie Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda od zasądzonej kwoty ustawowe odsetki od dnia 20 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty – daty złożenia pozwu, stosownie do art. 481 kc.

Przy ustalaniu zakresu odszkodowania należnego powodowi Sąd posiłkował się Kartą F. i stopniem niewypełnienia umowy, przez pozwaną spółkę, ale także stopniem realizacji usługi (zakwaterowanie, transfery i przeloty, wyżywienie, obsługa), co spowodowało, iż zasadnym jest domaganie się przez powoda jedynie części zwrotu uiszczonych przez nią kosztów imprezy turystycznej.

Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z Kartą F. niewłaściwe wykonanie usługi skutkuje odszkodowaniem w zakresie od rodzaju stwierdzonej nieprawidłowości. (w przypadku spóźnienia ponad 4 godziny przyjmuje się równowartość 5%). Powód zapłacił za całą usługę 19.415 zł, przyznana kwota stanowi blisko 8% wartości całej usługi. Jednocześnie Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Orzekając o kosztach Sąd miał na uwadze treść art.100 k.p.c. stosunkowo rozdzielając koszty. Z uwagi, iż roszczenie uwzględniono w 18% Sad zasadził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 740 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego. (obie strony reprezentował profesjonalny pełnomocnik – gdzie koszty zastępstwa procesowego wynoszą po 1 200 zł zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie prawnych oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.)

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.